

قوله عن المدد تعاليم العبد في سن ترمذی مروی است ان حضرت عیسی بن عمار
عظما را در حق او در سنه اولت که در سن من ای مروی است از ابو ذر
رضی الله عنده که رسول خدا فرمود است که منقول است از صدای تعالی که فرمود است
ابن آدم ای یا ابن آدم ای بگردم که در اول روز برای رضای من یعنی در
چهار رکعت نماز اول روز تا وقت که چهار رکعت ترا و پنج که یک رکعت
از نماز آخر آن روز ای فارغ گردم دل ترا در قرآن روز بسبب قضای
جمع حوائج تو برای آنکه قیام نمف و وضعت ما در اول روز من کان بعد کان
المدد درین حدیث ایامی است بسوی آنکه هر که صرف کند هر روز خود را در
طاعت خدا و تقوا کند خدا را بخواند و در هر روزی مصحف بجهت او رکعت است
که بعضی علمای رفته اند بسوی این که این چهار رکعت همگی است در فرض فرستاده
است که این چهار غیر آن است در فرض است زیرا که این چهار بعد از اربعه اوقات
است انتمی و صاحب تخریج مصباح گفته است که بعضی علمای این چهار رکعت را
بر صلوة وضع محل کرده است لهذا ابوداؤد در ترمذی این حدیث را در باب الطه
آورده اند انتمی صحیح مانده که نماز ترمذی با این صحیح و مغرب است پس عمل نماز پنج
شعر بهتر است که سبب عدول نماز است پس بحتم که سنت و فرض هر دو را
باشند و بحتم که صلوة اشراق که اول صلوة حضرت مراد باشد و صحیح
للاصلین اصل است ما یقال فی الشفاء و لا اله الا الله و صلوة
لا اشریک لک لک الملائکة و هو علی کل شیء قدیر
یعنی در صحیح بخاری در مسلم و در سنن ترمذی و فی ابی داؤد
ما بعد و مصنف ابن ابوشیبہ در سنن ابی داؤد هر روز در حق او در سنه اولت

من قاتلها

من قاتلها فی یوم ما یتیر مرة کانت له عدل عشر رقاب و کتبت له ما یتیر خمسة و
عشر ما یتیر سبعة و کانت له خیر من الشیطان یومئذ و کذا حدیث من کتبت له ما یتیر
احد بافضل مما جاز الا احد عمل اکثر من ذلك انتهى از مولف رحمه الله
بل لفظ نماز لفظ یوم می فرمود بر وقت لفظ این حدیث در غیر اینست بود
یا کسی شکره یعنی در سنن امام احمد مروی است از عبدالعبد بن عمر رضی الله
عنه که رسول خدا فرمود است هر که بخواند لا اله الا الله و صلوة ما قدر روزی
دو صد بارم بپیغمبر خدا کان قبله و لا یتیر که احد بعد از ابی افضل من عمر
سبحان الله و یحییها مرارته یعنی در صحیح مسلم و سنن ابی داؤد
و فی ابی مصنف ابن ابوشیبہ مروی است از ابو هریره رضی الله عنه که رسول
خدا فرموده است من قال حین یطبخ و حین یشرب سبحان الله و یحییها مرارته
الحدیث ترجمه این حدیث با وضع اشغال مشهورش ازین نوشته ام ای سبحان
من انقائص حال که او را کون تسبیح سبحان مرارته مرارته او بپیغمبر الموصوفه
و یسئل و یحییها ابندی فی التسبیح کما جهره و ارباب لغت اصحاب لغت و حدیث
برین اند که لفظ سبحان برای تسبیح است و کما هر اطلاقش بر نماز فرض است مانند
سبحان الله حین یسئران و بر نماز نفل بسیار است از قبیل اطلاق خود است که
تسبیح بر کل ای نماز یا نماز که در حدیث مشتمل است بر تسبیح تسبیح و اطلاق آن بر
اذا کار و دیگر تسبیح است و توحید و غیره فی قبیل طهارت من الاستعاذ بالله
فی الیوم عشر مراتب من الشیطان و کل الله به ملکاً من عند
الشیاطین من استعقر الذئب منین و المؤمن منات کل یوم سبحان
و عشرین مرة أو خمسون عشرین مرة احد الحدیث من کان